

DEL CASTELL A GALERNA

Quan es va llevar, la primera cosa que en Víctor va fer va ser mirar per la finestra per veure quin temps feia. Aquest costum li venia de família. La cosa és que en el món de la pagesia el temps que farà o deixarà de fer marca totes les feines o, si més no, l'ordre en què cal fer-les. Aquell matí, doncs, abans d'adonar-se que seria un dia tan xafogós com tots els anteriors, en Víctor va veure com la noia que havia arribat la nit anterior, la Rosa, seia al costat de la bassa. Llegia un llibre i tenia la mirada falcada a les seves pàgines. De cop, però, com si hagués sabut que en Víctor l'observava, va aixecar la mirada per dirigir-la a la finestra. En Víctor va retrocedir.

Els cabells de la Rosa eren fosquíssims, pràcticament negres, i portava quatre trenes mal repartides pel cap força divertides. Allò

que cridava més l'atenció, però, és que tenia uns ulls verds molt especials. Bé, potser no eren tan especials com això, però és que en Víctor no recordava ningú del seu entorn que tingués els ulls verds. Amb tot, el que realment li cridava l'atenció a en Víctor era que la Rosa encara semblés més enfadada amb el món que ell mateix.

Pocs minuts més tard, tots dos es van trobar al replà de l'escala. Ella carregava una nina que probablement l'Isa havia deixat oblidada al banc del costat de la porta. Es van quedar plantats l'un davant de l'altre mirant-se sense dir-se res. Probablement, la cosa no va anar gaire més enllà d'uns quants segons, però a en Víctor li va semblar que allò de mirar-se en silenci durava mitja vida.

–Què? –va dir en Víctor per trencar el silenci.

–Què de què? –va dir ella.

Per contrarestar l'efecte que havia fet el seu pobre «Què?», gairebé sense adonar-se'n, per pur instint genètic (suposant que l'instint genètic existeix), en Víctor va posar en pràctica el pla que el seu pare li havia suggerit: oferir-se com a guia.

–Vols que t'ensenyi Galerna? –va demanar.

–No –va dir ella.

